

Chờng 5

Kẻ Ăn Tim Ngươi Vào Thiên Nổ Phong Châm

N

ghe đến cái tên Bích Nhãn Quỷ, Bạch Cương, Hà Thông và Hoàng Phủ Bích Hà đều ngó thẳng Thượng Quan Thuần Tu:

- Ôi, thì ra Thượng Quan Thuần Tu huynh theo dõi tên ác quỷ đến tận Mạc Nghiên Phong này?

Thượng Quan Thuần Tu gật đầu:

- Đúng vậy. Khi Bích Nhãn Quỷ đi ngang Ngũ Mai Quan, hắn thấy bọn đệ tử Thiên Long Bang giao tranh cùng người của phái Nga Mi. Chẳng cần biết ai phải ai quấy, hắn dùng Kỳ Độc Chưởng và Thiên Độc Phong Châm giết hết tất cả bọn họ, rồi moi mấy mươi quả tim người đem đi. Chứng kiến sự việc đó, ta sợ con quỷ ấy đến nơi này làm hại huynh đệ, nên vội quay về đây. Bây giờ có thêm Hoàng Phủ sư muội thì không còn sợ hắn nữa.

Hoàng Phủ Bích Hà tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Bích Nhãn Quỷ cần trái tim người làm gì vậy Thượng Quan Thuần Tu huynh?

Thượng Quan Thuần Tu đáp ngay:

- Đó là món ăn khủng khiếp của tên quỷ ấy, để nó luyện Kỳ Độc Chưởng nên lúc nào cũng sẵn sàng giết người, không phân biệt môn phái.

Nghe Thượng Quan Thuần Tu nói, cả ba người đều rợn tóc gáy, ngồi lặng đi một lúc thật lâu.

Thượng Quan Thuần Tu lại nói tiếp:

- Những người giao đấu lúc ấy không phải các bậc tiền bối, song đều là các cao thủ chẳng tầm thường. Vậy mà họ đều bị giết chết, moi tim, đủ biết Kỳ Độc Chưởng và Thiên Độc Phong Châm của Bích Nhãn Quỷ Lãnh Thế Tài nguy hiểm,

ghê gớm hết sức. Ta đoán Địch Gia Tứ Nghĩa Môn trước đây hẳn đều chết bởi Thiên Độc Phong Châm.

Còn ít tuổi nên Hoàng Phủ Bích Hà không biết chuyện Địch Gia Tam Đại. Khi đã nghe Thượng Quan Thuần Tu kể rõ, nàng bỗng xúc động đến rơi lệ:

- Ôi, Bích Nhãn Quỷ tàn độc vô cùng.

Hà Thông lại nói lớn:

- Gã ác quỷ ấy... Ta gặp được hắn sẽ đập cho hắn nhừ xương mới thôi.

Nhếch mép cười, Thượng Quan Thuần Tu bảo:

- Ngốc huynh đệ. Nói vậy người chưa biết Thiên Độc Phong Châm từng giết vô số cao thủ võ lâm. Ngoài ra là môn Hàn Hiểm Ma Công của hắn đã đánh trúng ai cũng khó cứu. Ta nghĩ anh em các người nên trở về là còn kịp thời gian. Nếu cứ nhất định lên Tuyết Mai Phong thì rất khó tránh đại họa.

Bích Hà nói xen vào:

- Thượng Quan Thuần Tu huynh quá cẩn thận. Bích Nhãn Quỷ có mặt rồi. Dù Bạch công tử quay về, trên đường đi cũng có thể bị Bích Nhãn Quỷ làm hại mà.

Thượng Quan Thuần Tu gật đầu:

- Hoàng Phủ Bích Hà sư muội nói có lý. Bạch và Hà huynh đệ muốn lên Ngũ Mai Lĩnh thì may ít rủi nhiều... Phải chi ta không có việc sẽ theo hai anh em người lên núi, dù không lấy được Linh Quả cũng bảo vệ được anh em người trở về an toàn. Song rất tiếc là ta đang có việc quan trọng phải đi.

Bạch Cương hiểu những lời nói của Thượng Quan Thuần Tu rất hữu lý và chí tình. Tuy nhiên, nếu chàng bỏ cuộc trở về thì làm sao cứu chữa bệnh nan y của Hồ thúc thúc. Ông vốn coi chàng như con ruột, hết sức thương yêu, mà em gái Sở Quân muội đối với chàng cũng thân tình như anh em cốt nhục. Làm sao chàng có thể quên những người thân thiết ấy.

Bởi nghĩ vậy, nên Bạch Cương khẳng khái nói:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp quan tâm đến huynh đệ chúng tôi, tại hạ hết sức cảm kích và đa tạ. Nhưng bây giờ trở về thì tại hạ rất xấu hổ với người thân, nên chẳng dám tham sống sợ chết. Tại hạ quyết tâm lên núi hái cho được Linh Quả về cứu người chú thương yêu. Còn sống hay chết, tại hạ đành trông vào thiên mệnh.

Thượng Quan Thuần Tu thở dài:

- Tấm lòng của Bạch huynh đệ với người thân rất quý báu, lòng can đảm ấy cũng đáng trọng. Song võ công của Bạch huynh đệ chưa cao, Hà huynh đệ tuy cao to, khoẻ mạnh nhưng chỉ trấn áp được mấy tay hạ đẳng. Nếu gặp cao thủ hiểm ác, hẳn đành chịu thua thôi. Lúc ấy đã chẳng lấy được Linh Quả mà còn làm buồn khổ người thân nữa.

Hoàng Phủ Bích Hà lúc đầu chưa biết Bạch Cương và Hà Thông lên Ngũ Mai Lĩnh để làm gì. Nay nghe rõ nguyên nhân, nàng xúc động nói:

- Thượng Quan Thuần Tu huynh chớ nên quá lo lắng. Tiểu muội hiện nay việc chưa gấp, nên có thể cùng đi với Bạch công tử một chuyến cũng được thôi.

Nghe những lời của Hoàng Phủ Bích Hà, Thượng Quan Thuần Tu tươi nét mặt:

- Nếu vậy thì tốt lắm. Có Hoàng Phủ Bích Hà sư muội theo bảo vệ, Bạch huynh đệ sẽ được an toàn. Thật ra huynh chưa biết muội tới nơi này có việc gì. Chẳng hay muội có thể nói qua cho huynh biết được không?

Nở nụ cười, Hoàng Phủ Bích Hà đáp:

- Ân sư của muội truyền lệnh cho muội đến vùng núi này cũng để tìm hái Bạch Mai Linh Quả ngàn năm. Song bởi không rành đường lối, muội tưởng lầm Mặc Nghiên Phong này là Tuyết Mai Phong. Đang tính xuống núi, bỗng nghe trong thạch thất có tiếng nói giọng nữ, bèn ghé vào xem và bắt gặp Cửu Vỹ Hồ Ly và Bạch công tử ...

Nói tới đây, nàng liếc nhìn Bạch Cương với ánh mắt tinh quái làm chàng bưng đở mắt.

Nàng nói tiếp:

- Muội vốn không thích xen vào chuyện người khác, nên lặng lẽ đi ra. Nào ngờ có hai mũi ám khí phóng lén, nghiêng mình tránh được, muội đã thấy tám gã thuộc hạ của Hồ Diễm Nương bao quanh. Thật tức cười, chúng xưng danh là Bát Đại Thiết Ngư, mà muội chỉ quật một chưởng đã đánh trọng thương hai đứa. Sự việc về sau thì huynh đã biết rồi.

Hoàng Phủ Bích Hà lẹ miệng nói luôn một hơi. Ánh mắt, làn môi của nàng khiến Thượng Quan Thuần Tu và Bạch Cương đều phải rung động. Ngay cả anh chàng Hà Thông chân chất ngờ nghệch cũng ngáy mặt ra ngấm nhìn nàng.

Chợt Bích Hà “a” lên một tiếng rồi nói tiếp:

- Gia sư Mai Phong Tuyết Lão và lệnh sư Phong Hoà Thượng có liên hệ hảo cảm, tiểu muội phải xem Thượng Quan Thuần Tu là sư huynh. Vừa rồi Thượng Quan Thuần Tu sư huynh lại hai lần hỗ trợ cứu nguy cho muội trong tay Cửu Vĩ Hồ Ly, vậy xin huynh nhận cho muội một lễ thâm tạ.

Dứt lời, nàng khom mình, vòng tay trước mặt Thượng Quan Thuần Tu.

Thượng Quan Thuần Tu hết sức khoan khoái được người đẹp tạ ơn. Song chàng là người biết lễ nghĩa, nên vội né mình sang một bên, tươi cười bảo:

- Đã biết là huynh muội thì xin chớ khách sáo.

Hoàng Phủ Bích Hà vừa thẳng lưng lên, bỗng bên ngoài nghe “ào” một tiếng rung chuyển cả vách đá trong thạch thất. Thượng Quan Thuần Tu thét lên:

- Con quỷ đấy.

Vèo một cái, chàng phóng vụt ra ngoài.

Mọi người chưa hết bàng hoàng thì thạch thất lại rung lên...

Những tiếng “âm, âm” vang dội ở bên ngoài. Kính phong chuyển động rào rào, đá bay cát chạy dữ dội. Đồng thời nghe Thượng Quan Thuần Tu la lớn:

- Ác quỷ nộ mạng...

Hoàng Phủ Bích Hà nói to:

- Mau ra tiếp tay Thượng Quan Thuần Tu sư huynh.

Nhẹ như chiếc lá, trong chớp mắt, Hoàng Phủ Bích Hà đã lao ra khỏi thạch thất, Bạch Cương nổi gót theo ngay. Hà Thông cũng thành thịch chạy theo.

Bóng đêm vẫn chưa hết. Trong vùng tối, những ánh tinh quang xanh, đỏ, vàng đan xen loang loáng. Tiếng nổ âm ì như sấm sét giữa đêm giông, chũng ảnh chập chùng kinh khiếp.

Hai người chỉ thấy hai bóng đen xoắn chặt lấy nhau với những tử chiêu vang động núi rừng.

Tiếng Thượng Quan Thuần Tu oang oang:

- Bích Nhãn Quỷ, hãy tiếp chiêu Lô Công Tróc Quái...

Một tiếng rầm kinh khiếp, vách núi đung đưa, hai bóng đối thủ tách ra, cùng bật lùi do phản lực.

Bạch Cương cảm thấy chóng mặt, bên tai đã nghe một giọng ồm ồm, kỳ quái:

- Thượng Quan Thuần Tu, ta đang có việc gấp, cho người thiếu nợ một chưởng, sẽ có ngày người tan xác dưới tay ta.

- “Ầm...”

Một đạo dương kinh tuôn ra, xô Thượng Quan Thuần Tu lùi vài bước, rồi bóng đen tóc xoã lao vụt vào đêm tối.

Thượng Quan Thuần Tu gầm lên:

- Con quỷ ăn tim người, hãy dừng lại.

Nhưng bóng đen kia đã mất hút từ lâu.

Hoàng Phủ Bích Hà vội chạy tới hỏi nhanh:

- Sư huynh có sao không?

Thượng Quan Thuần Tu gằn giọng:

- Hàn Hiểm Ma Công của con quỷ này ghê gớm thật. Nó chạy rồi, nhưng ta không để cho nó tác oai tác quái đâu.

Bạch Cương và Hà Thông vừa tới nơi, đều tỏ vẻ vui mừng:

- Thượng Quan Thuần Tu đại hiệp vô sự là hay lắm, chưởng lực đôi bên thật là kỳ phùng địch thủ.

Tay vỗ vai Bạch Cương, mắt liếc nhìn Hoàng Phủ Bích Hà, Thượng Quan Thuần Tu nói:

- Hoàng Phủ Bích Hà sư muội đã định cùng đi với Bạch huynh đệ thì hãy vào thạch thất nghỉ ngơi, đêm đã khuya lắm rồi.

Cô gái hỏi lớn:

- Còn sư huynh thì sao?

Thượng Quan Thuần Tu phẩy tay:

- Ngu huynh phải theo dõi hành tung của Bích Nhãn Quỷ nên phải đi ngay, hẹn tái ngộ.

Cả ba người vòng tay cúi đầu, tiếng Hoàng Phủ Bích Hà vang trong đêm:

- Con quỷ moi tim ấy chẳng phải tầm thường, xin sư huynh bảo trọng.

Nhẹ gật đầu, Thượng Quan Thuần Tu quay mình phóng đi, trong chớp mắt đã biến mất giữa bóng đêm.

Bạch Cương lên tiếng:

- Nào, chúng ta vào trong nghỉ ngơi dưỡng sức, sáng sớm sẽ lên đường.

Hà Thông gật gù:

- Hừm, ta buồn ngủ ríu mắt đây rồi.

Ba người vào trong, nhưng thạch thất chật chội, chỉ có một bệ đá làm giường, chẳng biết làm chỗ nghỉ cách nào cho hai nam một nữ.

Hoàng Phủ Bích Hà cũng ngượng nghịu giây lát rồi bảo:

- Các huynh đệ cứ ngủ trên bực, ta ngồi dưỡng thần nơi ghế đá này chờ sáng cũng được rồi.

Câu nói vừa dứt, nàng ngồi gọn lên ghế đá tĩnh tọa. Như chỉ chờ có thế. Hà Thông nhếch mép cười:

- Ô, ta đi ngủ trước đây.

Chàng ta nháy tót lên giường đá, nằm quay mặt vào vách hang ngủ khò, thật hồn nhiên.

Bạch Cương là người hiểu biết. đâu dám để Hoàng Phủ Bích Hà ngồi một mình, nên bảo:

- Tại hạ cũng ngồi tĩnh tọa chờ sáng với cô nương.

Hoàng Phủ Bích Hà mỉm cười không nói gì, trong lúc Bạch Cương ngồi xếp bằng trên chiếc ghế đá.

Nhưng Bạch Cương tâm sự ngổn ngang, dù nằm trên giường chắc gì đã ngủ được, hướng chi ngồi trên ghế. Chàng chỉ lơ mơ gật với bao nỗi lo lắng trong đầu.

Bỗng chàng thấy mình đang đứng trước Hồ thúc thúc bất tỉnh trên một chiếc giường tre, còn Sở Quân muội khóc nhào lặn dưới đất. Chàng vội ôm cô gái kêu lên:

-Sở muội, tỉnh lại mau.

Nhưng cô gái đã ngất lịm trong tay chàng, khiến Bạch Cương đau đớn, ói ra một búng máu, miệng vẫn kêu:

- Muội muội ơi, đừng bỏ ca ca.

Chợt Bạch Cương nghe một giọng nói thanh tao bên tai:

- Ô kìa, ta có đi đâu, sao người hồ đồ thế?

Bạch Cương bừng tỉnh, mở mắt ra nhìn, thấy Hoàng Phủ Bích Hà đang ngó chàng đăm đăm, biết mình vừa trải qua giấc mộng, dù là vẫn ngồi trên ghế đá.

Hoàng Phủ Bích Hà thấy Bạch Cương mở mắt nhìn mình, nàng lại đỏ mặt, có lẽ vừa mắc cỡ, vừa giận, la lên:

- Người làm gì kỳ vậy? Đã choàng tay ôm lấy ta, còn nhỏ dờm dãi vào áo ta thế này?

Đến lượt Bạch Cương đỏ bừng mặt, thì ra trong giấc mộng ôm Sở muội chính là ôm Hoàng Phủ Bích Hà, còn ói một búng dờm dãi đang vương trên lớp áo lụa trắng tinh của người nữ hiệp xinh đẹp kia.

Bạch Cương lúng túng đứng cúi đầu trước Hoàng Phủ Bích Hà, tỏ vẻ hết sức ân hận nói nhanh.

- Hồi nãy, trong giấc mơ, tại hạ vô tình mạo phạm cô nương, xin cô nương rộng lòng tha thứ.

Đôi mắt ửng hồng, Hoàng Phủ Bích Hà xao xuyến trong tim. Bởi từ lúc lớn lên, đây là lần đầu tiên một gã trai ôm nàng trong vòng tay, có sự đụng chạm nam nữ. Vừa thẹn vừa khó chịu, nhưng thấy anh chàng Bạch Cương hối hận, khúm núm trước mặt mình, nàng lại nhỏ nhẹ nói:

- Ta không trách người đâu. Kêu bạn của người dậy để ta lên đường, trời đã rạng sáng rồi đấy.

Sự thật là suốt mấy giờ qua, Hoàng Phủ Bích Hà không thể tĩnh tâm dưỡng thần. Dù sao nàng cũng là cô gái mới lớn. Vừa gặp gỡ Thượng Quan Thuần Tu, lại tới Bạch Cương, rồi nàng miên man suy nghĩ đến thân phận cô cút của mình. Từ nhỏ đã được ân sư Mai Phong Tuyết Lão nuôi dưỡng, truyền dạy võ công... Cứ miên man suy tưởng, không thể nhập định trên ghế, cho đến lúc bị Bạch Cương ôm ấp trong mơ, càng khiến lòng lâng lâng xúc động. Nàng vội trấn tĩnh nhắc với Bạch Cương:

- Ta bảo kêu bạn người dậy để đi, sao người cứ ngẩn mặt nhìn ta thế?

Bạch Cương lật đật đến bên giường đá lay mạnh, kêu Hà Thông. Một lúc, anh chàng trâu nước mới mở mắt, bởi ngủ quá ngon.

Hà Thông vươn vai, còn ngáp dài:

- Hừm, sáng rồi đấy à? Đi thì đi...

Hoàng Phủ Bích Hà bật cười:

- Ngốc huynh đệ, cứ vô tư được như người là sướng.

Ba người ra khỏi thạch thất, khung trời như tráng một lớp bạc ửng hồng của buổi bình minh.

Hà Thông hỏi lớn:

- Ta đi hướng nào đây, cô nương?

Hoàng Phủ Bích Hà đưa thẳng ngón tay trở:

- Cứ đi về phía trước.

Bạch Cương sử dụng khinh công vừa phải chờ Hà Thông. Còn Hoàng Phủ Bích Hà lướt từ từ bên hai người trai thật nhàn nhã. Bởi nếu nàng trở khinh công tuyệt kỹ thì mấy chàng này làm sao theo kịp.

Liếc nhìn Bạch Cương, cô gái không khỏi rung nhẹ trong tim bởi nét đẹp trai và cứng cỏi của chàng. Nàng lại nhớ đến những tiếng kêu của chàng ta, khi ôm nàng trong mơ: “Muội muội, đừng bỏ ca ca...”

Hoàng Phủ Bích Hà trầm suy nghĩ:

- Cô gái ấy là ai mà chàng kêu muội muội có vẻ thương yêu đến thế? Hẳn là cô ta đẹp lắm...

Nhân lúc không cần vận hành khinh công, Hoàng Phủ Bích Hà liền hỏi:

- Bạch Cương, gia đình tiểu huynh đệ có những ai? Chú người bị bệnh gì mà đi tìm Linh Quả?

Nghe Hoàng Phủ Bích Hà hỏi, Bạch Cương vòng tay thưa:

- Thưa nữ hiệp, tại hạ...

Hoàng Phủ Bích Hà nhíu mày, ngắt ngang:

- Đừng thủ lễ như vậy nữa... Nữ hiệp, tại hạ cái quái gì.

Bị Hoàng Phủ Bích Hà la rầy, Bạch Cương càng tỏ ra lúng túng, làm nàng bật cười:

- Người thật là cái thầy ma. Bộ ta không có tên cho người gọi sao?

Vội cúi đầu, Bạch Cương nói:

- Tại hạ đâu dám thất lễ kêu ngay tên nữ hiệp.

Hoàng Phủ Bích Hà nhăn mặt, gằn giọng:

- Người cứ nữ hiệp với tại hạ hoài, ta sẽ không ngó ngang gì đến người nữa đâu.

Bạch Cương quỳnh quáng đến khổ sở, nhưng vẫn chẳng biết nói gì.

Hà Thông chột cười ré lên:

- Ôi, chuyện này dễ ợt. Bữa nọ, con Hồ Ly Cửu Vỹ Hồ Diễm Nương đã bảo người kêu ả là “thư thư”, người không chịu. Vậy người cứ kêu cô nương này là thư thư đi.

Liếc qua Hà Thông, Hoàng Phủ Bích Hà tươi cười:

- Thật không ngờ gốc huynh đệ này lại sáng ý. Bạch Cương người mới thật là gốc đấy.

Bạch Cương hiểu ra, liền gọi:

- Hoàng Phủ thư thư...

Hoàng Phủ Bích Hà chớp mắt:

- Thư thư là chị, ta làm chị cũng được. Nhưng cái điệu bộ khúm núm thủ lễ của người khó coi lắm. Phải sửa chữa dáng điệu cho thân mật chị em mới được, nghe chưa? Người có thấy trong gia đình nào, chị em lại thủ lễ với nhau cứng nhắc như vậy không?

Bạch Cương buồn rầu đáp:

- Tiểu đệ là đứa bé côi cút từ nhỏ, đâu đã biết không khí gia đình. Từ khi hiểu biết chỉ biết chú là Tiêu Tinh Hồ và Sở Quân muội. Rồi chú Tiêu Tinh Hồ lại bị mắc chứng nan y, nhiều danh sư phải bó tay. Vị thiền sư trên núi Ngũ Đài là Liễu Không Tăng, người truyền cho tiểu đệ ít võ công, đã bảo rằng chú Tiêu Tinh Hồ bị bệnh nhiệt độc ác tính, chỉ có Linh Quả Bạch Mai mới chữa trị được. Ông còn chỉ dẫn Bạch Mai Linh Quả ngàn năm ở núi Ngũ Mai Lĩnh, nên anh em tiểu đệ mới tìm đường tới nơi ấy. Tình thương mà chú Tiêu Tinh Hồ dành cho tiểu đệ vô cùng quý báu, nên dù nguy hiểm đến đâu, tiểu đệ cũng phải tìm cho ra Bạch Mai Linh Quả.

Hoàng Phủ Bích Hà nhìn chàng trai:

- Chú Hồ họ Tiêu, sao người họ Bạch? Còn Sở Quân muội có phải là em ruột người không?

Bạch Cương lắc đầu:

- Chú Hồ không phải ruột thịt với tiểu đệ, nhưng cha mẹ tiểu đệ đã mất từ lâu, không rõ nguyên nhân. Tiểu đệ thành người hoàn toàn là do chú Hồ dưỡng dục nên tình cảm còn hơn ruột thịt. Sở Quân muội là con gái của chú Hồ...

Trong đầu Hoàng Phủ Bích Hà suy nghĩ nhanh:

- Cô gái Sở Quân muội ấy là con của Hồ thúc thúc, mà ông nuôi Bạch Cương tử thuở bé, bên cạnh cô gái ấy.

Điều suy nghĩ trong đầu khiến Hoàng Phủ Bích Hà cảm thấy có gì đó như ganh tị, khó chịu. Song hoàn cảnh của Bạch Cương cô cút, cha mẹ chẳng biết còn hay mất, hoặc phiêu lạc nơi đâu, sao giống hoàn cảnh của nàng quá. Bất giác cô gái buồn bã thở dài:

- Không ngờ số phận của tiểu đệ cũng lênh đênh như ta.

Câu nói nhẹ nhàng, song thật sự đã đi sâu vào tâm sự thầm kín trong lòng Hoàng Phủ Bích Hà, khiến nàng xúc động đến rơi lệ. Một thiếu nữ hoạt bát, lúc nào cũng tươi cười với mọi người, võ công lại cao cường xuất chúng, thế mà từ lúc lọt lòng đã bị cha mẹ bỏ rơi, phải nhờ tay người ngoài dưỡng dục, thật là một chuyện khó tin. Chỉ nghe vài lời tâm sự của Hoàng Phủ Bích Hà, Bạch Cương đã ngạc nhiên, vội hỏi:

- Vậy ra thư thư cũng không được song thân nuôi dưỡng từ thuở bé sao?

Hoàng Phủ Bích Hà nhỏ nhẹ, nghẹn ngào đáp:

- Tiểu đệ đâu biết, ta còn khổ hơn tiểu đệ nhiều.

Bạch Cương lại nói:

- Thư thư có thể thuật qua chuyện thời thơ ấu cho đệ nghe được không?

Cô gái gật đầu, khẽ đáp:

- Đã là chị em thì còn giấu nhau điều gì nữa. Thư thư sẽ kể cho đệ nghe tất cả.

Hà Thông là người hiếu động, thấy ánh nắng bên ngoài đã vội chạy ra khỏi thạch thất, chạy nhảy giữa cảnh bình minh của núi rừng.

Trong thạch thất, Bạch Cương ngồi bên cạnh Hoàng Phủ Bích Hà, lắng nghe từng lời của cô gái. Cả quãng đời niên thiếu của nàng tuần tự diễn ra, Bạch Cương hết sức bất ngờ.

- o o o -